

HANS VANACKER
TEKENINGEN LOTTE DUFOUR

MORGEN GAAT HET BETER

DE EENHOORN

1 | ELFDE VERDIEPING

Sara

‘Saartje, heb je er al eens over nagedacht?’

‘Waarover mam?’ vroeg Sara, terwijl ze nog wat jam op haar boterham smeerde.

‘Over je verjaardagsfeestje natuurlijk.’ Mam klonk verrast en een tikkeltje geërgerd. ‘We hebben nog niets geregeld.’

Sara probeerde een diepe zucht te onderdrukken. Waarom begon mam telkens weer over dat feestje, vroeg ze zich af.

‘We kunnen het er binnenkort eens over hebben,’ probeerde ze zonder veel overtuiging.

‘Ja, zo snel mogelijk,’ drong mam aan. ‘Je verjaardag komt steeds dichterbij.’

Sara nam een hap van haar boterham. Wie moest ze uitnodigen, als mam haar plan doorzette? Kobe en Camille? Maar wat zouden haar twee vrienden denken van het sjofele appartementje waar ze met haar moeder woonde?

Sara liet haar blik door de kleine woonkamer glijden. Die *flat screen* was een van de weinige spullen van vroeger. De grote sofa had mam onlangs in de kringloopwinkel gekocht.

‘Net nieuw,’ had ze een tikkeltje trots gezegd.

En erg ouderwets, vond Sara. Met dat onnozele bloemetjesmotief. Ze was er zeker van dat Kobe en Camille thuis een veel modernere sofa hadden staan.

Het salontafeltje kwam ook uit de kringloopwinkel. Het stond op een tapijtje waarvan de randen rafelden. Mam had beloofd dat ze op zoek zou gaan naar een ander tapijtje, maar het was er nog niet van gekomen. En mam zei ook al een tijdje dat ze de muren van het woonkamertje zou schilderen. Toch viel het wel mee met die muren, al bladderde de verf daar in de hoek wat af. Een frisser kleurtje dan dat saaie grijs zou niet misstaan.

Hoe zou het feestje verlopen dat mam wilde organiseren? Er zou wel iets te eten zijn, vermoedde Sara, een of andere lekkernij. Wat zou ze voor of na het eten met de andere kinderen doen? Spelen natuurlijk. Maar waar? Veel plaats was er niet en ze had geen eigen slaapkamer. Haar bed stond in de slaapkamer van

haar moeder, waar vaak een muf geurtje hing.

Gelukkig was er niet zo ver van het flatgebouw een groot park. Je kon er heel goed spelen. Maar wat als het de hele dag regende? Haar verjaardag was dan wel begin juli, maar ook dan kon het weer tegenvallen.

‘Waar zit je weer met je gedachten?’

Sara schrok. Zou mam doorhebben dat ze niet echt zin had in een verjaardagsfeestje?

‘Wil je eindelijk je boterham opeten, Sara? We moeten zo vertrekken.’

Terwijl mam gejaagd de tafel afruimde, werkte Sara haar boterham naar binnen. Ze stond op, nam haar oude, bruine boekentas en trok snel haar jas aan. Samen met haar moeder verliet ze de flat en haastte ze zich naar de lift.

Het duurde een tijdje voor de lift op de elfde verdieping was. Zoals bijna elke ochtend rond dit uur. Alsof iedereen die in het flatgebouw woonde op hetzelfde moment de deur uit moest. Eindelijk kwam de lift eraan. Sara herkende enkele mensen. Zoals de oude mevrouw die haar wel eens een snoepje toestopte. Maar ook die stoere man met grote tattoos op zijn armen en dat blonde meisje met ongemak-

kelijk hoge hakken.

‘Ik denk dat we toch de bus halen,’ fluisterde mam plots. ‘Je zal op tijd op school zijn.’

Sara knikte ongemakkelijk. Waarom zweeg mam niet, als er anderen in de lift waren?

2 | AVONTURENKAMP

Leen

Leen piekert. Wanneer komt er eindelijk een lichtje aan het einde van de tunnel? En wat had ze de afgelopen maanden niet allemaal moeten verduren? Dat haar ex Piet net voor ze uit elkaar gingen snel het geld van hun rekeningen had gehaald, was onvergeeflijk. En nu negeerde hij ook de beslissing van de rechter. Het was toch niet meer dan normaal dat Piet haar elke maand een bedrag moest overschrijven? Dacht hij werkelijk dat ze Sara royaal met haar eigen centen kon grootbrengen? Zelfs zijn eigen advocaat had hem al op de vingers getikt, maar toch bleef elke bijdrage uit. Ooit zou Piet een grote boete moeten betalen, maar daar leek hij niet wakker van te liggen.

Leen zuchtte. Ze zou ook de volgende maanden alles zelf moeten beredderen, met haar parttime baantje als restauratrice van schilderijen. Want aan haar ouders hoefde ze niets te vragen. Zij hadden het zelf